

Rybka

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Išikori	Greenie knižnica	CC-BY-NC- ND	První (2026)	Išikori

O knize

Jak teď žít? Tuhle otázku jsem si kladla kdysi v mládí a jsem ráda, že život si mne vymákl a udělal rozhodnutí za mne - já jenom následuji, co mi bylo předurčeno.

Išikori

Rybka

Rybka

Po návratu z dvoutýdenního léčení na psychině jsem rozčarovaná a opět v sobě cítím tu zralost sladké třešně srdcovky. Bydlím v ústavu pro důchodce, je mi čtyřiatřicet a jsem bezdřák, legální, trvalý pobyt mám na městském úřadě. Jak k tomu došlo, dočtete se v mých předešlých denících, a opravdu už nevysvětluji, mám plné zuby zvědavosti lidí na můj život, jejich reakci a to ne vždy příjemných.

Teď jsem skoukla nějaký western o znásilnění a satisfakci kovbojky, ale asi už stárnu, protože jsem sice získala energii na sex (a to výjimečně dobrý), v noci jsem ale měla můru z těch debilních léků, to už trvá týden, co jsem předtím poslouchala kolem sebe samé pohnuté osudy a viděla přeexonované emoce a psychické nemoci, a ti všichni se na mne věšeli jako malomocní na Ježíše, a furt něco chtěli, cigaretu, podprsenku, jídlo nebo kolu. Jistě, že jsem jim to dala, dokonce díky mně šla jedna bába na detoxu domů již po dvou týdnech a nešla do další nemocnice na dva měsíce, no to chtělo péči ve dne v noci, jako nezřízené rozmazlené děcko, ač v mém věku, neuměla se ani očesat nebo otevřít si láhev minerálky. Tak jsem z toho nasraná a rozmrzelá.

Zbláznila jsem se z obrovského tlaku ve dne v noci (nebo ho na mne vyvíjelo mé onemocnělé podvědomí, za týden událostí přecpané pozitivními emocemi z nových poznatků a zážitků až nad snesitelný nadprůměr), který na mne tady v domově vyvíjeli a jakoby toho nebylo málo, podvedl mne můj přítel, se kterým mám dítě v adopci a se kterým jsem již deset let. Já ho podvedla taky, ale jenom pusou, takže to se

nepočítá až tak moc. Podrobně mi popisoval, co s tou ženou dělá a já jsem tomu muži udělala dobře jenom z vděky za to, že jsem po třech letech pekla opět začala mluvit a chovat se normálně.

A pak mi přítel napsal, že mě zabije a nebude to trvat dlouho. Tak to už jsem se opravdu bála i vyjít na balkon si zakouřit, neboť žijeme v bílém městě prosáklém mafií a já opravdu doted', po deseti letech nevím, kdo doopravdy je. Vyhlížela jsem nájemního vraha, protože přítel nemá pistol a vím, že je to takové červené světlo, nevím odkud. On strašně rád hraje hry se snipery, je to blb, kouká na příšerně drastické krváky a já poslouchám pohádky a maluju něžné obrázky, tak jsme (byli..?) takový podivný pár.

Ano, moc dobře vím, jak chutná ta pivová, opíjející hořkost života a zanevřela jsem na všechny lidi s výjimkou pár jedinců. Jednají se mnou jako s nesvéprávnou, jelikož jsem pozbavena způsobilosti na právní úkony (protože jsem živila kriminálníky a neměla peníze pro sebe, a taky že mě skoro oba zabili), a udělal to táta pro mé bezpečí.

Od dětství žiju dobrodružný život, takže jiný ani neznám, a nesnáším všednost dní. Nikdo se mnou nejedná přímo, protože vidí, že jsem velmi inteligentní a taky intuitivní, že prokouknu každou lež, jsem férová, čestná a nesnáším egoisty a rozmazlence.

Ted' mi hraje Belinda na mobilu, dala jsem si tam nejlepší bezpečnostní štít a taky odblokovala připojení na internet a odinstalovala bluetooth a připojení na internet, který mi do počítače,

na kterém teď píšu, tajně nainstaloval jeden zkažený pečovatel, měla jsem ho kdysi ráda – teď je pro mne jen produktem společnosti.

No, sebrali mi odtud vonné tyčinky i bylinky na sazení, normálně se ke mně chovají jako ke kriminálničce nebo obchodníci s drogami, bože, to je směšné. Jenom ve dvaceti jsem hulila asi rok, a pak mi ještě dvakrát něco nalili do minerálky, jinak nic, jen zase po deseti létech abstinence pivo, tvrdé ne.. Mně přepíná i tak, natož bych si ještě mátla mysl psychoaktivními látkami, které mi má mysl produkuje i tak... pak to vypadá, že jsem buď pod vlivem, nebo nafetovaná, mám rozšířené zorničky a euforii. Jenomže já se každý den, pokud se nic dramatického neděje, cítím vesele a dobře, protože se věnuji kromě magie taky buddhismu už dvacet let. Nebudu to však již ukazovat a rozdávat dobrou náladu a úsměv, pěkně budu sobec a uchovám si vše pro sebe, haha. Konečně.

ano, je to pravda, můj přítel ve mně vyvolal lásku a cit, ale zároveň jsem to nebyla úplně já, jakoby to byl přívěšek, něco cizí, co ke mně nepatří. Rozpůlila jsem si srdce a teď si pouštím Nazareth a opět jsem to já. Na nic si nehraju, nesnáším divadlo. Proto mne muži spíš respektují než milují. Teda ono mne někteří moc milovali, ale to byl spíš obdiv, ne láska. Proto si těžko hledám partnera, muži se bojí, ti silní muži, kterých taky znám, i mého pohledu. Teď ho mám svůj, zase jsem ho po rozchodu s Jarem získala zpět, uhrančivý a spalující přímý. Píšu o sobě, protože se tady s nikým nestýkám a jsem již dva měsíce zavřená mezi blázny, tak proto ten egocentrismus. Ten taky nesnáším, hi.

Vyčistila jsem si v telefonu kontakty, zrušila blbý fejkbuk a všechny sociální sítě, už mi lezly na nervy. Vyhodila jsem Járový věci a s čistým štítem začínám novou etapu.

Tenhle deník bude spíš shrnutí mého dosavadního života, mých názorů, nálezů a ztrát a hlavně – nebudu při psaní ovlivněna náladami svého muže nebo taky jako zpětnou vazbou svými. Tak příjemné čtení. A slibuji, že již nebudu psát pubertální pitomosti jako v předešlých denících.

Taak, udělala jsem si tady na balkóně bunkr před sluncem, natáhla jsem deku od parapety po zábradlí. Pofukuje mi tady příjemný vánek, až hladí kůži a nervy, které mám i tak v klidu. Popíjím neslazenou minerálku, lesní plody, slazená mi v tomhle horku vůbec nechutná. Na pokoji mi fouká ventilátor a cítím se velmi příjemně, už zapomínám na Jara. Sem – tam pokouřím, a ven se mi v těchto teplotách vůbec nechce, čím jsem starší, tím hůř snáším co i jemnou sluneční záři. Teď se počasí ze zimy přehouplo přímo do léta, takže budu zavřená v klidu. Chudák Jarda, ten se bude muset plahočit v robotě.

Opravdu, když vyjdu ven, je strašné vedro, ale tady, v bunkru, perfektně! Ještě jedenáct dní a půjdu ven, do baru. Pivo už pít nebudu, v těchto teplotách mě z něho napíná a zvracím. Tak tonic, Kofolu. Tonic miluju. Byla jsem si dole pro kapky na kašel, i to mi musejí dávkovat oni, seru na to.

Sousedí se právě trochu hádají o rolech mužích a žen, je tady opravdu sedlácké myšlení v tomto městě, jako Jaro má, fuj.

S tátou jsem se málem pohádala, protože to, že mi Jaro vyhrožoval zabitím, svalil na mne, je to kokot. Prý je to moje vina, a on vůbec nevěděl, že jsem kvůli němu před měsícem málem umřela a jaké vroucí a krásné zprávy jsem mu psala. S věkem se rozdílý mezi Jardou a mnou prohloubili a už si skoro vůbec nevycházíme; jeho vinou. Chtěla jsem to ještě zachránit, ale dojeбал to, bohužel. Už mne skoro nezajímá. A ani mi moc nebude chybět, když se tak nad tím zamyslím... a jak jsem ho milovala! Prostě se zapomínám v práci, jako vždycky. On sám kdysi řekl, že já muže vlastně vůbec nepotřebuju, a měl pravdu. Manželství, ještě to tak, proboha! Já již netoužím ničeho dosáhnout, jenom spokojeně a šťastně žít v klidu a bezpečí, a to je pro mne priorita. Už ani nehledám jistotu u muže, protože ji mám v sobě.

Za chvíli je večere, je sice suchá, ale těším se, že si pochutnám, na salámu asi. Do města se mi absolutně nechce, tím méně, čím víc bych směla, protože je tohle hodně debilní město s idioty. Ale jsem doma, hi. Už si tady po těch letech stejně nikoho nepamatuju, jestli voni mne, nevím.

Už se mi ani nechce brát si na sebe Jarovy problémy a vyhovovat jeho sexuálním potřebám, je to ponižující. Bude litovat.

Mám v sobě čím dál, tím větší, vnitřní hluboký klid, a přitom jsem živá a plně aktivní. Díky bůh, že je tady ten balkon, trávím na něm

třičtvrtě dne. Už zase jsem v takové pohodě, že nevnímám lidi, ne jako Jaro, který je opravdu vesničan, pomlouvá, stydí se a má komplexy.

Mám chlupaté podpaží, musím si od Marcela vyprosit strojek na holení, protože mi nechtějí dát žiletky, prý něměji. Koukala jsem jinak do zrcadla, jsem ještě pěkná a každý den se upravuju, namaluju a nezanedbávám se. Sama pro sebe. Skoro nic mne celý den neruší, poslouchám hudbu, teď Beatles, Rubber Soul a cítím se jako bezstarostné dítě, přesně jako v té knížce, ze které se teď učím – Bezstarostně a důstojně se jmenuje. Ještě si dělám ten půlletý kurs koncentračních a meditačních technik. Emoce už jsou bez Jara v klidu a veselé. No, udělám kafičko, piju tak dvě za den. Zalít ho půjdu dát úchylákovi Marcelovi, který štěká, ale nekouše.

Již se nevkládám do vztahů s lidmi, nejednám s nimi osobně. A nezáleží mi na jejich názoru. Čtu si tak o tom dzogčenu a mám z toho velmi příjemné pocity, jako by slunko zalilo celou mou duši, nejenom vnější svět. Všude kolem je bordel a mně to již nezajímá, nereaguju, nezapojuji se, a teď už opravdu. Opravdu mám klid. Všude motorky, troubení, křik, no prd mě to zajímá. Ať se třeba postřílí.

Každému se mohu zpřímá podívat do očí, a to je supr. Jardo neskončí dobře a je mi to moc líto, budu moc plakat. Ale co už s ním. Žije jako dešťovka, pořád se kroutí a pak, když je sucho, zaleze do země, kde vegetuje. Já žiju spíš jako šnek, pořád si vláčím svůj dům – životně důležité věci – se sebou a taky se stahuju do své ulity. Jenomže Jara deštivé počasí topí, vyhání ze země, kdežto mně se tehdy nejlíp daří.

Nesleduji již svět, vůbec nevím, co dávají v televizi, mám jenom zprávy a mail na práci, jako poustevník. Nejdřív mi posedlost lidí vlastním egem připadala odporná, ale teď je mi směšná. Bóže, tolik povyku kvůli pocitu vlastní důležitosti... a kolik to spotřebuje energie!

Je večer. Sedím v bunkru pod dekou a cítím se nepozorována a chráněná. Kradu zbytky oběda ze stolu na přízemí a ještě mi Bětka donesla takové syrovo – rajčatové sušenky, tak si maškrtím. Uvnitř mi svítí malá lampa a mám pohodu s Pink Floydem.

Dozvěděla jsem se, že dveře od jediného baru, kam chodívám, jsou celé černé, asi majiteli pohrozili mafiáni – výpalníci; hoří tady bary často, Měl prý nějaké nevybavené účty, možná je mafián sám. Já se taky obávám, aby to neudělal Jarda s kumpány, protože jsem tam pila a on si myslel, že se kurvím, což je blbost, a tohle druhé si myslet je blbost taky. Chudák majitel, tykáme si a máme se rádi jako kamarádi; teď před dvěma dny mu zemřela maminka, už nemá rodiče. Plakala jsem já i Bětka, co bydlí na té samé chodbě jako já a kamarádíme spolu. Teď tady byla na návštěvě a zase mě příjemně uzemnila z té mé nauky svými stížnostmi, divadelními výkony a povídáním o mužích. Po těch nových lécích se cítím supr, nemám už moc noční můry a dobře spím.

Když jsem byla v psychóze, blikalo mi tady světlo, zvířata se přede mnou choulily a samy se mi otevíraly dveře, jakoby byly na elektriku, zvláštní a vypjaté, nepříjemné. Jdu se z těchto myšlenek lidsky ohrát za vulgárním Marcelem, pošlu mu vzdušní polibek a dám si zalít kafe. Rádi mě svém pokoji s Marošem vidí.

Tak, hotovo. Kafičko akorát teplé, teď cigareta, pak přestávka při čtení a uvidím, moc neplánuju den, vlastně vůbec, což je chyba. Cítím ve vzduchu, že je po velké akci, tady, mezi lidmi, vše se uklidnilo s prvními letními paprsky. Taky mám zvláštní pocit, že po výbuchu nenávisti a zloby, který v nás vzájemně vybuchnul s Jarkem po více letech, se k sobě obracíme pravou tváří a zjišťujeme, že nám opravdu na sobě záleží, no, uvidím. Po včerejším sexuálním ohňostroji sama se sebou jsem úplně naplněná a mám chuť pracovat na této knížce a sama na sobě. Teď je tady večer na balkóně parádně, když jsem vyciťovala to napětí, někdo tady po mně hodil hroudu hlíny nebo co, ale odrazila se od zábradlí, netrefila mně. Kámen to nebyl, nebyl to takový zvuk.

Personál tady zdravím jen strojově z povinnosti, a dávám jim to taky slyšet. Jak oni ke mně, tak já k nim, akce a reakce. Myslím, že mě nesnáší, tak jako mě nesnášeli a záviděli mi od první chvíle. Jsou to nešťastné figurky na šachovnici života, které musí plnit příkazy a utírat řítě důchodcům. Z mé srdečnosti se stal obrovský, přirozený odstup a přirozený nezájem o ně. Vychutnávám si to, je to mé vítězství. Už se mě bojí, protože mějí výčitky.

Jinak když majiteli vypálí bar, nebudu už vůbec mít kam chodit, i minule tam byla rvačka, co se lubo pral se ženou, až je oba vyhodili, slyšela jsem to až sem na balkon, je to pár desítek metrů. No, taky se uvidí. Jdu nabít počítač, mám již žlutou baterku na třicet minut. A číst.

No, a jak jsem tak spala při knížce, vzbudila mne překrásná bouře. Personál mne provokuje, dělá si ze mne zákeřnou srandu, cynickou

a odpornou, ale to mě nezajímá. Za to vše, jak jsem se k nim půl roku až moc hezky chovala, mne teď odměňuje svou závistí a nepřejícností, posměšky a vysmívá se z mého upřímného citu, zrovna, když mi bylo nejhůř, útočily již dvě na můj vztah s Jarkem, abych žárlila, prostě primitivní chuděrky navíc si rady s vlastním posraným životem a udělat někomu zle. Zejména uklízečka, na obraz které jsem minula celé vodovky mi dala za obraz padesát krát sedmdesát jeden tabák, i to těžce, a je to opravdu nádherný obraz. Prostě je tady lidský odpad, ale to mě již nezajímá, i tak se s nikým nebaví, jenom s klienty. A ti jsou hodní a po návratu z nemocnice mě přivítali hezky. Personál na mě útočil, ale vysmívám se jim do xichtu, tak sklapl. A to vše pro mou zdánlivou citlivost. Prý jsem slabá povaha... proboha, já, co mám život jak drama a ještě k tomu jsem i šťastná, a jsem opravdu hodně silná povaha.

Ony se museli vzdát dítěte a nebýt z toho jako z nezpracované trauma nemocní? Oni měli alkoholickou rodinu a je zneužíval v dětství bratr..? A oni úplně sami vycestovali za prací ve dvacítce do ciziny za prací a zažít tam extrémně těžké podmínky v prostředí mafie a teroru, aby se zbavili vzpomínek na blbé dětství a nesnesitelný boj rodičů o ně, jejich vzájemnou nenávist a vyhazování z domu, protože z půlky jsem otec a z půlky máma, nenáviděli mě oba a byla jsem dítětem na záchranu manželství..? a já to mám v sobě krásně uspořádané a vzpomínám si i na krásné časy z dětství, kdy jsme žili jako ideální rodina, protože do mých pěti let to tak opravdu bylo? A to je

nejdůležitější období pro štěstí člověka v dospělosti. Doted' poslouchám písňe z té doby, pohádky a je mi skvěle.

A ta bouře byla opravdu krásná! Boj živlů, hromotřesky a konečně čistý vzduch. Je jenom deset hodin, spala jsem hodinku, ale jsem na chvilku odpočatá, ještě si užiju cigaretku a jdu číst, má mysl je už taky čistá. Sbohem, ubozí lidé a ubohý lidský svět, zklamala jsem se ve vás ne poprvé, ale naposled.

No, to zase byly včera myšlenky. Závažné, hluboké a dramatické jako celý můj život. Už jsem ale zase zpět v obyčejnosti a bezstarostnosti, píšu Jarkovi hezké zprávy, ne moc, aby z toho neměl hlavu jak balon, ale konejšivé a míruplné. Představ si, oni mi nasadili lék na epilepsii, nevím proč. Vždyť já epilepsii nemám..? ale asi to působí jako neuroleptikum na uklidnění nervů, protože jsem byla strašně rozpohybovaná, lítala jsem jako fretka, protože moje myšlenky dosáhly rychlosti výkonného motoru. Už jsem opět v klidu, nic dramatického se neděje a hraje tady hezká písnička od Elánu, „Zaľúbil sa chlapec“. Tak jsem elánovsky v pohodě, dnes mi tady na pokoj chodí samí kamarádi a nosí mi jídlo, maso, čokoládové vajíčka a linecké cukroví, cítím se obsluhována jako královna, a vždy hodíme pěknou řeč. Půjdu si od Marcela vzít minerálku, nemám co pít a táta přijede až pozítří.

Tak mám, rakytníkový čaj. Jaj, zase je venku fajnový chlad, pustila jsem si Elán celé album Detektívka. To poslouchám od narození, takže se při něm cítím doma. Ted' půjdu číst.

No, protože jsem přes den spala, teď nemohu, jsou dvě hodiny. Zase mi tady něco uvnitř bouchalo, tak jsem z balkonu šla raději dnu, ať to raději vidím, ne jenom strašidelně představuju. Pustila jsem si Zuzku, jak povídá lekce o meditaci, protože pak tady nejsem sama. Světlo už zase vesele a v pohodě svítí, neblinká, nevypíná se. V noci mi tady něco hodně šustilo, ale nechtělo se mi probrat, stejně již bylo skoro ráno a tak děsivé to zase nebylo, něco jako šaty ve skříni, ale že jsem se na to vzbudila z dost hlubokého spánku, to bylo hlasité dost.

Jdu poslouchat, už jsem se i najedla a cítím se fajn, jenom mi je zima, promrzla jsem na balkóně, Elán už neposlochám, to byly dobré čtyři hodiny. Záchod je ochcaný, fuj, a viděla jsem při jednom pokoji cestou na něj míhnout se bílý stín, tak já vídávám duchy, jinak se mi neprojevují, nejsem schopná je jinak pojmout. Dobře, jdu už opravdu poslouchat, je to zajímavé a krásné.

Teď jsem nepsala jeden den. Jarda mi napsal, že zanedlouho mu jiý nebudu moct psát, tak snad jsem mu už stihla všechno důležité na rozloučenou říct. Určitě mění číslo. A zase byl odporný, napsal dvě zprávy. No, ale nezabil mne.

Poslouchám kavární piano skladby a cítím v sobě veliký vnitřní mír nezávislý na okolí... odzrkadluje se mi to i ve tváři, mládnou a vyhlazují se mi vrásky. Jsem velmi klidná, jdu trochu snít... o budoucnosti, tak si ji přitáhnu, to je manifestace.

No, píšu po třech dnech, Jarda se ještě ozývá, ale to jsou už spíš jenom záchvěvy umírajícího vztahu. Na sexuální setkání s ním ještě chuť celkem mám, jinak nic nechci, nechci se na něj již vázat citově. Stejně mi to již dlouho navrhoval. On totiž na vztah NEMÁ. Nemá peníze ani energii.

Já ho budu, už jenom ve vzpomínkách, milovat až do konce života, ale chci, aby první místo v mém srdci zaujel jiný muž. Jsem ještě mladá a chci si tohohle pěkného života ještě užít, vždyť jsem ještě pěkná holka. Muži mne mějí rádi, tak co začít znovu..? Jarda ať si najde hajzlovou ženu do postele a já přeci toužím po lásce. Jsem s tím již vyrovnaná, nedrásám si zbytečně srdce, protože vím, že Jardu to také netrápí.

Je večer, asi šest hodin. Sedím na balkóně v bunkru a slunce zapadá tak krásně, až jsem z toho vzrušená a chce se mi krásou brečet. Jarda mi všechny tyto pocity kazil, neuměla jsem je s ním vnímat. Tak již jsem to konečně zase já. Poslouchám Beatles, album Abbey Road, spíš odpočívám.

Jarda se vytratil sám jaksi nepozorovaně, po svém a sám – celý on. Pomalu mi myšlenky na něj, nejdřív takové vášnivé a vroucí, řídnu v proudu žití a už nemám potřebu mu psát... a přitom nejsem prázdná, jsem plná jarního štěbetu a květin. Vzpomínám na spokojené beatlesácke časy mého mládí a je mi lehce.

Tak, a již se zase příjemně nudím, čtu o buddhismu, poslouchám přednášky a cvičím. Pořád spím, chutná mi jíst a nebaví mě setkávat se

s lidmi. Po měsíci vzrušení a ztřeštěnosti jsem zpátky se sebou, v klidu svého srdce.

Den jsem promeditovala, a to doopravdy, velmi se mi daří. Večer psal Jarko, tak vypadá to, že kontakt se zachová. Jeho nenávisť už není taková, vždyť jsem ho podvedla jenom napůl. Myslela jsem, že on mne už dlouho podvádí, no řekl mi teď, a věřím mu, že ne a nemá ani nic co by měl říct teď. Řekl mi, Pořád si o krok vpřed, to je žena. Já tomu ale dost málo rozumím, celkem jsme si psali asi tři hodiny (konečně má na mne čas ...) a já jsem to pak zakončila kouzlem, sympatetickým, a v noci se budu věnovat sigilické magii na něj a zachování vztahu, využívá se při tom sex, ale vůbec z toho není potěšení, nebo jenom jakési divné, magické, radost z provedení, extáze. Sigilická magie mi vychází mimořádně dobře skoro na sto procent. Chci ho prostě.

Teď se na vnitřní pohodu zase půjdu ponořit do knížky, blaží mi duši a přináší potěšení.

No, už mne nějak chytá inspirace, poslouchám tibetskou flétnu, která je živá, čilá a nadobývám stav, kdy potřebuji opět málo spánku. Pečovatel byl tady na pokoji, jenom blikl, že tady byl, protože jsem byla na balkóně kouřit, ale cítím, že mu záleží na tom, abych byla v bezpečí; s baterkou se koukal po okolí pod balkónem, kde sedím, a taky ji jistě všiml, že si neumím říct o pomoc a postěžovat si, když mi někdo ubližuje, to jsem neuměla již od dětství – prostě mne to nikdy nenapadlo, pokud to nebylo nad mé síly. Je to příjemný pocit, že mne někdo chrání a taky že Jarko je již mírnější a není nervák. Hodně jsem

mu nechtěje ublížila a já hloupá... z jeho psychopatické řeči se nedá vyčíst, že mi byl věrný, a je, když mi pořád říkal opak, a vypadalo to dokonce, že se přeřekl. Čaruju, ať jsme když ne spolu, tak aspoň při sobě. Miluji ho.

V knížce jsem četla, že meditace je jako „velká ryba, která si hraje v oceánu klidu“. Plně tomu rozumím, neboť když se jednobodově soustředím na přítomný okamžik stavu těla, mysli, vjemů a jevů, vnímám vše a přitom jakoby nic. Tříleté nedobrovolné poloústraní mi pomohlo nacvičit si tento stav i v nelehkých podmínkách.

S nikým se nemiluji, jenom v představách a sama se sebou, a fantazie se mi rozbíhá. Citově jsem však při Jardovi, nikomu bych se nedala. Tak budu asi ještě chvilku bdít, je půlnoc a opět mne chytá inspirace do života. V pátek posoudí moje zdraví doktor a uvidím, kdy budu moct jít ven. Já prostě nemohu spát ani mít jakýkoliv sexuální kontakt s jiným mužem jako Jaroslavem, neboť z toho automaticky dostanu psychózu. Tak to vesmír zařídil.

Jenom si to zkuste, když se chcete zpřítomnit a utišit; komentujte v mysli všechny jednoduché úkony, které děláte – zvedání šálku, přikládání k ústům, polykání tekutiny, přeglgnutí, odkládání šálku, přeložení nohy přes nohu, myšlení (to si blíž nevšímám, jenom pojmenuju a vrací se do všímání si těla), pocit tepla v nohách, klid, obrácení zraku dolů k podlaze, poškrábání se na ruce... takhle to vydržím dělat hodně dlouho a máloco mne rozptýlí, i když mluvím

s lidmi. Nepřetrhnu souvislý sled stále se vynořujících událostí. No dobře, ale teď už číst a spát.

Bože, píšu si s Jarkem... ty smsky vypadají jako když si píšou dva blázni, on při tom pije a já poslouchám staré písničky ze sedmdesátých let a emoce mám na horské dráze, chvíli pláč, chvíli smích, jako když jsem byla mladá... jsem ŽIVÁ! Strašně ho miluji a neumím to brát racionálně... pokud nám to vyjde, v sobotu se uvidíme, pokud si nezmění číslo, těžko se komunikuje přes telefon a on je stejně emocionální a dětský, duší mlád, jako já...

Teď mi volala Julie z Manchestru, co se kamarádíme již dvacet dva let, teď jí je devětašedesát, ale na poslech je jako čtyřicetiletá, je bystrá, živá a rychle povídá, je to k podivení. Já jí rozumím anglicky a celkem i já dobře mluvím. Je velmi inteligentní a na lidské úrovni. Jdu si zalít hrnečkovou polévku, Juliin hlas mi úplně stačí na večerní pohodu a nemám žádný pocit osamělosti.

Tak zítra uvidím, jestli mne už pustí ven, po dvou měsících, sakra. Jaro chce jít se mnou k Váhu, aby mě měl, říká, že jsem profi. Chová se hrozně, ale já ho chápu, bolí ho celé moje chování, které je taky ujeté. Minul si na mne celý kredit, což předtím nepsal skoro vůbec. Aspoň vidím, že si mě chce zatím udržet. No ale již to není prioritní číslo jedna, na to už nemá. Půjdu číst a pak meditovat.

My se s Jarem ničíme už deset let. Tohle je úleva pro nás oba, on mne nedokáže nechat v nouzi a já taky jeho, tak se milujeme, pokud nebudeme vědět, že ten druhý už nemiluje, bude to lehčí... kdysi jsme

chtěli když zemřít, tak spolu... ještě to žije... píšeme si i hluboko, například jsem mu podle písničky napsala – Nejsi sám , kdo doufá... básník můj... kdysi psal na vojně dopisy klukům pro děvčata... prokoukali jsme spolu všechny staré československé filmy, milujeme Jánošíka, Básníky, Chobotničky... já umřu z toho, o co přicházím... ano, den jsem se opravdu chtěla zabít, ale uvědomila jsem si, že na Jediného muže v mém životě můžu alespoň vzpomínat v písních z osmdesátých let... silné jsou to písně, plakali jsme kvůli sobě j Jarkem a plakali jsme kvůli sobě také s Vasilem, Jarkovým nevlastním bratrem. Je to velmi silný příběh, který jsem už v knížce popsala. Jiných nebylo za deset let skoro nic a nepamatuju si je. Ale k těmhle dvěma se mi váže přehršť vzpomínek, tedy ale na Vasila jenom s písněmi většinou, s Jarkem na život a každodennost. Bylo to těžké a krásné. Teď mi Jarko napsal, že jsem ho řádně psychicky přetáhla... oh, vždyť jsem čarodějka. A potom že se usmívám a skrývám, vždyť po mně jedou svrchu i zespoda. A teď v nejlepších letech, jaj, vždyť mě sežerou, když se doví chlapi, že jsem sama, a to nevadí, že jsem tady v domově. Mám hodně nápadníků tady ve městě. Bublající vášeň asi se třemi významnými muži, a krásnými, kolem padesátky. A já je platonicky miluji. No, dost bylo fantazírování, ale díkybohu, že jsem doma, bez otce a mámy.

No, další blbý den. Jarko není blokován, ale organizuje se tady už dva dny povrchní, plytká a umělá zábava s hudbou a vystoupeními a ani jeden klient se nebaví, nadávají, baví se vrchnost. Já jsem se doktora nedočkala, takže další týden tady budu muset zůstat zavřená, klela jsem jako pohan. Proč jako, že. S Jarkem to již končí. A dobře tak, vidět, že

mne těžko opouští ale podle mne na mne nemá sílu. I já již jsem dlouho sama pro sebe, tak to tak strašně nebolí, jako rozchod kdysi. Jsem již starší a moudřejší, silné emoce otupěly. Poslouchám Dead can dance a pokračuju. S malou zastávkou, abych vystoupila z vlaku, který mne vezl do pekla. S chlapem plným předsudků a nízkosti nechci nic mít. Fúj, smrdí tady mužský pot, je tady bordel, všichni jsou zpoceni protože svítí slunce, vztahový bordel a prostě málo sebeovládání. Omnoho horší než v baru. Tak si ještě počkám na svobodu. Už mne tady nikdo nezajímá, jenom někteří klienti. Už aby byl večer, je hnusný, slunný den.

My jsme fakt oba nemocní. Jarda se mi vyhráží, já ho pak z upřímného citu manipuluju jako Šeherezáda každým dnem, aby mě nezabil, a teď mu nostalgicky, už zase z lásky, posílám fotky z našich zašlých, krásných chvil spolu odžitých. S tím vším se k nám pojí policie, městský úřad a vlaky, cítím to já i Jarda ze signálů. Konečně je večer, chlad, a já si půjdu skouknout film Zahrada os Šulíka, mám ho ráda už od časů mého panenství. Ještě týden basy, ach..! Jarda píše teď hezky.

... a já jemu ještě hezčeji, my se opravdu pořád máme rádi. Ráno mi psal, že vyráží s batohem, ale jaksi daleko neušel, píše i teď večer. Tak ať se toulá, vagabund. Já budu furt na drátě.

Je opravdu nádherně, slunko zapadalo a ty mraky... mám tady pod nosem bez paneláků skoro celý obzor.

Jinak už medituji s polštářkem ze speciálního zenového obchodíku, mám ho už hrozně dlouho. Je osm hodin, nic mi teď nechybí, těším se na večerní meditaci.

Piju Pepsi a kouřím, ale v tichu, jsem přecpaná hudbou, otravuje mne. Doktor byl vlastně zlatý, on nezapomněl, zavolal do ordinace a poprosil, jestli by jsem byla tak vstřícná a počkala do pátku, načež jsem já vřele a bodře kladně odpověděla. Houkají tady furt ty vlaky, Jardovi kolegové, no hrůza. A kamarádi policajti z městské se tady přemávají. Jinak sanitky se tady skoro nedovoláš ale policie ti přijede za okamžik, no sranda. Vždyť pokud tam ještě nějakí ti naši známí zůstali, tak si nás jistě dobře pamatují, jsme tady ve městě (byli?) známá dvojka. Chlapy si jinak držím od těla, jsem spíš taková duševní prostitutka, ještě i Jarda to poznal. Vysvleču muže i sebe do nahé duše. Tak dobře mne zná, i když racionálně nic nechápe. Já ho prostě zbožňuju. A nemusí to vědět, on mi taky neřekne, že mne obdivuje a miluje, i když ho občas podvedu. Jinak ty psychózy, co se mi někdy objeví jako důsledek magického působení (a není to zpětný odraz) jsou podle knížky od Veselého přirozenou deformací z povolání, akorát, že já se pak vždy umím dostat do normálu meditací po delší čas a umím si nastavit vědomí tak, že je mi dobře.

No, nevím, co s načatým večerem. Jdu kouřit, něco mne napadne. Venku je už zima na sezení. Nechce se mi odpočívat, chytla jsem konečně náladu, protože je tady klid, tma a na chodbě pečovatelka rozdává léky. Já mám taky svoje a pak budu trochu omámená, tak půjdu asi meditoval a spát, musím odpočívat, ale chybí mi povinnost,

kteřou jsem pověřila sama sebe; neustále něco dělat. Ne, už vím...! jak tak rozvíjím meditační vědomí, půjdu si ho ještě upevnit při čtení knížky za zvuků uvolňujících a veselých tibetských hudby, na to je dobré investovat vnitřní sílu, přináší to psychickou autonomii a štěstí, vyvěrající zevnitř. A taky mi to dává do normálu ego, které bylo teď dva měsíce vytěžené a bublalo vším možným, i když jsou to už jenom opravdu zbytky nánosu života. Zato Jarko je ponořen v jeho proudu až po uši a ještě se do samsáry zaplétá víc a víc, a dělá si špatnou karmu. Nevadí. Tak to má být. Dnes jsem vyspekulovala jako výzvu pro něj, ať mne teda posune kamarádovi, který má o mne zájem, jak mi to asi před půlrokem říkal, když už mě nechce. Že to bude lepší, jako bych si měla vybírat já. Před deseti lety mi Jarda řekl, že ví, komu mě dá do péče, když už on nebude moct nebo chtít, tak jsem mu připomněla slib a on na to že co to třepu, vždyť deset let ani nejsme spolu. Ale jsme, debílku, přesně za tři měsíce to bude deset let. A poprvé jsme spolu spali bez sexu prvního října dvatisícšedmnáct, mám paměť jako slon.

Jenomže s tím předáním kamarádovi, co se mu moc líbím já i má povaha, to dopadne naprd, protože Jaro to nedokáže udělat. Měl kecý a zbytečně svalnaté řeči. Taky nevadí. No dobře, už jdu číst.

Tak, Jarda měl už i včera sexuální řeči, takže mě asi chce. To je dobře.

Malovala jsem, udělala jsem už druhý obrázek, oba se velmi vydařily, to už si chystám na sobotu, kdy půjdu do baru.

Dnes jsem se od rána usmívala, měla dobrou náladu, protože Jardovi jsem včera taky poslala nějaké fotky, a on je viděl. A kdyby jenom viděl, haha...

Venku je velmi příjemně, pofukuje větřík a slunce je za mraky, takže perfektní počasí. To by se milovalo s Jardou při Váhu....

No nic, jdu si udělat kafe, stejně mám už to první dnes za sebou, a půjdu zavolat tátovi, už jsem se odrazila, jelikož se již tady do mne nikdo nenavází a neprovokuje. Ubožáci.

Tak jo, s Jarem je to již opravdu rozchod, táhlo se to přes dva měsíce. Už mi je dost jedno, jsem si totiž jistá, že mě podváděl a bral si k sobě domů štetky, takže nic nového. Jemu totiž ve vztahu s jakoukoliv ženou nejde o nic než sex; nedokáže si o ničem povídat. Je zaostalý a potřebuje slepici, teď, když je mu pětapadesát, už duplem. Já jsem s ním chtěla zestárnout, jenomže mi nedošlo, že degeneruje alkoholem a je pořád nervóznější a otupělejší, a naši minulost si už ani nepamatuje... stal se z něj alkoholik, který si udržuje hladinku a chodí hrávat karty s bezdomovci... já chci muže, ne sprostě mi nadávajícího vzteklouna, kterému vadí jediný telefonát za den a absolutně nemá o mě zájem. Tak ať, napsala jsem na číslo muži, se kterým jsem si, jenom psala, kdysi. Zatím neodepsal, a už asi ani neodpíše, nevadí, budu zkoušet. Jsem ještě mladá a plná života. A na Jardu zapomenu, těch rozchodů už bylo tolik, že ho již vnímám jako kamaráda, ne partnera, prostě on se za muže ani považovat nedá. Všechno jsem tahala sama. Při něm žádná zralá pohoda a klid, jenom nervy a stres.

Bohužel, s tím mu už nepomohu, je to jeho život a jeho volba, taky jeho karma. Ale užili jsme si toho spolu taky mnoho pěkného. On se teď se mnou snaží předhánět, kdo se dřív s někým vyspí, bože, jaký je ubohý a dětský... pokud si nějakou najde, nebude spokojený, bude sám. A ona ho opustí a to za velmi krátkou dobu. No co, měl si mě vážit. Až teď, když o mne přišel, zjistí, čím vším jsem mu byla. Nevadí, on si poradí. Je to už starej pes.

Já si tady teď poslouchám Adiemus, půjdu si vyložit Lenormandky – karty. Chybí mi svíce, tu tady mít nemůžeme.

Jsou čtyři ráno, nespala jsem, nemusím každou noc. Vyložila jsem si Velký Obraz, tak, jsem na začátku, úplně, nové etapy. City, štěstí a peníze mne čekají, ale partnera mi to neukázalo. Teď je to jedno, nemám zájem.

Teď mi lidé říkají, že jsem léčitelka, to bude spíš, než nějaká čarodějka, a pořád mi říkají, že jsem indiánka, já nevím odkud to berou. Jo, tak si zase přečtu něco o indiánském léčitelství a šamanismu, kašlu na chlapy. Co mne to teď popadlo, vždyť co jsem s Jarem, nevšímám si je. No jo, chybí mi blízký vztah. Ale nemusí, Indiánka nepotřebuje muže, když o ni pečuje vesnice. A hormony krásně spí, vůbec se nebouří, ani teď na jaře, spíš mi ožívají jenom city, a to z přírody. Ještěže jsem tady se zvířaty a je tady zeleň, já jsem spokojená, město mi vůbec nechybí, to byla Jarova doména. Začínají zpívat ptáci, jaké nádherné ráno! Jdu kouřit, našla jsem ještě tabák, dnes přijede táta a už jsme se udobřili. Ten mi říká, že jsem turko – tatárka, a opravdu

mám podle tvaru hlavy mongolské kořeny. No dobře, abych zas nebyla sebeobdivující a sebestředná, i když teď si to opravdu zasloužím, Jaro mě už měsíc jenom ponižoval a v každé druhé zprávě mi nadával do kurev, štetek, suk a špin, a tak podobně. Tak jsem se na něj už na dlouuuho vyprdla. Možná někdy někde. Byl to už vypáchlý vztah.

No, půjdu si místo meditace číst zítra Curanderu, to je krásná knížka o léčitelství. Tak, jdu kouřit.

No jejda! Už druhý den si píšu s Moravákem, co má podle všeho dobré srdce a má duši. Celá jsem se zehřála, i u srdce, jako bych to cítila, napsal mi pak, že je beran, ohnivě znamení. Až to bude takto pokračovat, bude to velmi fajn, možná se i zamiluji. Má jedenácti a patnáctiletého synka, stará se o všechno a žena mu zahýbá a pije, teda jestli nezkresluje. Ale nevypadá na manipulátora, spíš na ochránce. Uvidím.

Na večeři jsme měli zabíjačkovou kaši, mám tady i duplu, je úžasná! Konečně dobré vařené jídlo! Jinak jsem celá líná, těžce se hýbu a pořád bych jenom seděla nebo ležela, není to můj obvyklý čilý stav. Jsem zatížena změnou a novými podmínkami, ale již se navracím zpátky do normálního vnímání.

Dnes jsem si posbírala peníze od kamarád°, euro od Bětky za kolu, dvě od Julka s palicí – vrátím, a dvacet centů od Marcela za cigaretu, neboť jsem si objednala překrásné indiánské šaty z Číny, ať mám co nosit do baru. Už jenom dva dny a pak mě asi už pustí ven... ach, bodejť. Jdu si vyložit karty.

Mám pěkný, klidný den. Píšu si s Petrem, budeme si večer volat. Je mi teď velikou oporou, cítím se spokojeně. Už pozítří se rozhodne... všimla jsem si tři nepřijaté hovory od Jara, volala mi předevečirem i včera, ale neukazuje se mi to, až když si kouknu seznam. Já ho už nechci, je to primitiv a blbec. Já už kvůli němu nechci jít do špitálu. Ať si nasere.

Poslouchám Blondie a nějak jsem pořád líná, už se těším na Petrův telefonát, teď vaří. Jsem svobodná jako pták, ale rozletět se mi nechce, jsem již usedlá.

Volala jsem s Petrem skoro dvě hodiny, první jsem povídala já, druhou on. Jemu je čtyřicet šest, jenomže stále řeší s kurátorkou a psychology rozchod s družkou, není to tam vůbec vyspořádané, tak jsem opravdu jenom jeho kamarádka, přítel v nouzi, i když on by chtěl možná víc. Má ale dvě děti a sociálka je pravděpodobně přidělí jemu, jelikož ona pije. A já nemohu, ani nechci s tím víc mít. Ale asi se přijede za mnou podívat. Bože, ještěže já nemusím nic takového řešit. Teď si pustím budhistickou přednášku a půjdu spát, zítra je poslední den, co tady trpím nudou. Jarkovi jsem napsala, ať mi nevolá, že jsem zablokovaná a že jeho zprávy mi nechodí, zase o šesté volal. A že s nikým nespím. Že ho miluji ale vzájemně se ničíme. Je ještě šance, že se k sobě vrátíme. Chtěla bych, ale počítám, že dřív než po létě to nebude. Nechci, jsem vynervovaná. Už méně jím a kila jdou viditelně dolů. Pustila jsem si Boney M, vzpomínky na věk dvaceti let, kdy jsem divoce a zodpovědně brázdila piešťanské ulice horským bicyklem a chodila střídavě od mámy k tátovi a od táty k mámě čtyřicet dva

kilometrů z Trenčína do Piešťan nebo opačně. Měla jsem krásné mládí, když se to tak vezme.

Jsou čtyři ráno. Umyla jsem si vlasy, včera jsem se natřela hennou. Taky jsem si teď vmasírovala do pokožky sérum na růst a vitalitu. Jsem ještě přiospalá, poslouchám buddhistickou přednášku o lásce. Půjdu si ještě lehnout, motkám se, protože se mi těžko dýchalo a když chodím a dám si kávu, tak to přejde.

Je večer. S Jarkem si píšeme, dnes mi psal, že je ode mne třista metrů, asi dělal dům, fušku. Zítra mi donese dvě piva a pojedeme k Váhu se milovat. Kvůli němu jsem onemocněla, tak mne zase vyléčí jedině on. Ptal se, kdo mi zavolal sanitku a já popravdě že já sama, když mi napsal, že končí a že mne zabije a nepotrvá to dlouho, že jsem nejedla, běhala, nespala a jenom plakala, málem umřela na vyčerpání. On na to, že Děkuje, že jsem to zvládla a dal tam těch pitomých smějů, co se válejí od smíchu. Tak se ho ptám – proč se mi vysmíváš? Šlo mi o život a kdybys mě tehdy viděl, plakal bys. A pak že jsem ho chránila a chráním, taková silná je má láska, proto z ní jednou za pár let onemocním. Už mlčí. Jsem trochu unavená a znechucená, protože mám dostat zítra zrovna menzes, tak mi ho alespoň spustí.

S tím moravákem přeruším kontakt, má obrovské problémy, ale zavinil si je sám. Já nebudu ventil. To ať si řeší se známými. Já další problémy nepotřebuju. Poslouchám tradiční kyperskou hudbu, a cítím se velmi fajn, taková pohoda, normálnost a jasně, že doktor mě ven pustil, i deset eur jsem dostala. Od zítřka znovu začínám po trošce žít.

Já se světa od určitého času dotýkám tak střídmě, takže mi vůbec nechybí dny mládí a rané dospělosti, kdy jsem byla skoro nepětržitě venku. Když jsem zjistila, že na ulici se cítím už jako doma, lekla jsem se toho a zavřela se mezi čtyři stěny na dva roky, a pak už to bylo takové normální. Joj, jaké hezké jsou ty písničky řecké, tedy přímo kyperské, relaxuji. Zišlo by se pívko, však v neděli bude, a zítra asi taky... ach, uch, trpělivost Jara přináší... no, na dobré se dlouho čeká! Nevím teda, na dobré asi těžko, ale určitě na to, v čem se cítím dobře a slibuju, že už nebudu rozšafná a rozmlsaná... potom mám vyčitky svědomí a pořádnou paranoji, páni, co ten mozek dokáže vytvořit! Bylo to jako ten nejlepší film! A já v hlavní roli, ale jaké! Mysteriózno – akční. No sranda, napíšu scénář, chi. No určitě, jsem ráda, že jsem to za měsíc zapomněla. To je tedy pěkné jaro, díky, Jaro. Nač mi, ty vůl, říkáš, že si mám někoho najít, když to nechceš? A velice že láska skončila, koukáš po každé, bože, tomu muži v přechodu snad hráblo! No neva, vydržím, chi.

Jak tak koukám, deník je už dost dlouhý, tak ho беру jako takovou malou mezihru mezi předchozíma a budoucíma. Tak doufám, že jste stále zvědaví.

Ahojte!

Jsem ještě plná dojmů ze setkání.

Obdivuju sebe i jeho. Jsme už opravdu oba zralí, jenomže co s tím naším poutem uděláme..?

Milovali jsme se v přírodě, z obou nás něco spadlo, něco tak bezvýznamné a důležité zároveň. Povídali jsme si hodně, on pocítil výčitky a já plakala. Pozval mě na pivko, co již neudělal velmi dlouho. A zbytek si už nechám pro sebe, chi...